

[Arne Bjerregaard]

tidig forhindre, at privatforbruget stiger for stærkt. Nu skal jeg ikke tale på regeringens vegne, men jeg tror, at regeringspartierne sammen vil sige: det er vi enige i, og vi er enige i, at hvis socialdemokratiet, som de tilsyneladende har lagt op til i finanslovsforslaget, vil være med til et konstruktivt samarbejde, vil det være en lykke for arbejdet i dette ting, og det vil være en lykke for det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg kunne forstå på hr. Arne Bjerregaard, at han havde haft så frygtelig travlt i går i skatteudvalget, at han ikke havde haft tid til at se, hvor VS' ændringsforslag om at bespare militæret væk var blevet af. Jeg kan berolige hr. Arne Bjerregaard med, at det slet ikke er tidmangel, der har været problemet for ham, men hans korttidshukommelse, som øjensynlig er belastet. Det har nemlig altid været sådan, at det var SF, der stillede ændringsforslaget om, at militæret skulle spares væk, og at VS støttede det ud fra den almindelige logik om, at der ingen grund er til at lave to ændringsforslag om det samme. Så intet nyt under solen, hr. Arne Bjerregaard; måske er det på tide med lidt juleferie.

Så havde hr. Arne Bjerregaard nogle lange filosofiske overvejelser om, hvem der nu er de svage, og om ikke man skal passe på, hvem man kalder de svage. Ja, man behøver nu ikke at fundere så forfærdelig meget over det. Hr. Arne Bjerregaard ved godt, at hvis man rammer folk på økonomien, hvis de samtidig er dårligt stillet arbejdsmæssigt, og hvis de samtidig er stillet dårligt uddannelsesmæssigt, er der en ret stor risiko for, at man rammer dem vældig hårdt gennem et isoleret set måske ikke særlig stort indgreb. Egentlig må hr. Arne Bjerregaard have en eller anden vurdering inde i sit eget hoved om, hvem der er de svage, for i den politik, han har været med til at føre, har han i hvert tilfælde taget sit udgangspunkt i, at der er nogle grupper i dette samfund, som kan klare specielt store økonomiske belastninger. Det er dem, der får sygedagpenge, dem, der får arbejdsløshedsunderstøttelse, dem, der får børnetilskud, og det er efterlønsmodtagerne og den slags grupper, for det er dem, der har fået de procentvis største besparelser.

Derfor må jeg forstå det sådan, at hr. Arne Bjerregaard på forhånd har argumenteret sådan inde i sit eget hoved: de grupper kan klare mere, end alle andre kan, og derfor skal de selvfølgelig bære større byrder. Jeg ved ikke, om det er en definition, hr. Arne Bjerregaard virkelig vil stå ved, hvis han skal ud at argumentere for den, men jeg kan ikke opfatte det anderledes, når han giver sig ud i sine vilde fantasier over, om de nu virkelig er så svage, for hr. Arne Bjerregaard har jo besluttet, at de sagtens kan klare meget mere end andre. De arbejdsløse kan sagtens klare at få sænket deres levestandard med et par og tyve pct. på to år, for det er jo konsekvensen af, at man har ophævet reguleringen af dagpengene.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg vil gerne berolige hr. Arne Bjerregaard med, at SF meget vel er klar over, at man ikke kan tage alle de udgifter, der spares ved at nedlægge militæret, til indtægt; der gør sig afledte virkninger gældende. Vi er også klar over, at de udgiftsforslag, SF har, ikke kun er udgifter. Når man øger dagpengeudgiften her i samfundet ved at sætte ydelserne op, betaler disse mennesker skat. Det samme gør sig gældende for forskellige andre forslag, vi har.

Når man i det hele taget bedrer vilkårene for de dårligt stillede i samfundet, vil de have mulighed for et øget forbrug, og det giver indbetalinger af moms, afgifter osv. Derudover får det øgede forbrug gang i produktionen forskellige steder, og det giver igen beskæftigelse, sparede dagpenge osv. Jeg tror, hr. Arne Bjerregaard er med på filosofien nu. Det drejer sig om, at ingen af delene – hverken vores indtægter eller vores udgifter – kan vurderes umiddelbart. Jeg går ud fra, at hr. Arne Bjerregaard på den baggrund ikke længere har indvendinger imod den tekniske side af vores ændringsforslag.

Hr. Arne Bjerregaard spurgte, hvem der var de dårligst stillede i samfundet. Lad mig nævne nogle eksempler: jeg mener, man er dårligt stillet, hvis man er på minimumslønnen. Jeg mener, man er dårligt stillet, hvis man er arbejdsløs og har et gennemsnitligt tab i forhold til tidligere indtægt på 31 pct. Det er immervæk en del. Jeg ved ikke, hvor